

[Tinning]

gør disse ting og fastlægger de langsigtede retningslinjer. Ja men det må det offentlige nødvendigvis, for ellers kan vi være sikre på, at vi kommer til at lave en støtte til eliteidrætten lige præcis på den brede idræts bekostning.

Til sidst kunne der være grund til at sige, at det, som ville være sket, hvis kulturministeren var kommet igennem med sin redegørelse, det ville simpelt hen være, at denne Dantop-model fuldstændig havde fået fjernet sit egentlige indhold. Når det offentlige trækker sig ud, så sker der selvfølgelig også det, at specialforbundene ikke afgiver den kompetence, der ellers er lagt op til. Det er klart, for lige pludselig er konstruktionen ikke noget værd. Det, der sker, er, at der er ikke noget tilbage.

Jeg mener, at den døde sild, som kulturministeren har lagt frem, bør kulturministeren næsten have tilbage, og så kan vi andre føre en konstruktiv drøftelse af, hvordan vi i øvrigt får lavet en ordentlig støtte til eliteidrætten.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Må jeg starte med at takke ordførerne for det, jeg synes har været en overmåde positiv debat. Jeg synes, det er helt glædeligt, at der øjensynlig i folketinget er et bredt flertal, måske et totalt flertal, for at støtte eliteidrætten. Det havde jeg egentlig ikke ventet for bare nogle år tilbage at der ville være, og jeg synes, det tyder på, at der er en stigende forståelse for eliteidrættens værdi og også for det samfundsmæssige ansvar, som vi har over for de unge mennesker, der yder den indsats, de yder. Der er ingen tvivl om, at konkurrencen bliver hårdere og hårdere internationalt, og det forplanter sig også ned på de lavere niveauer. Derfor er det selvfølgelig nødvendigt, at man tager stilling til, om man ønsker at opretholde en eliteidræt, som kan konkurrere, eller om man ikke ønsker det. Det forstår jeg man ønsker, og det glæder mig meget, men så kommer det næste spørgsmål naturligvis: på hvilke vilkår ønsker man at denne elite skal fungere? Jeg har indtryk af, et bredt flertal ikke ønsker, at det skal foregå på de måder, det foregår på i visse andre lande – Sovjetunionen har været nævnt, men andre Østlande kunne nævnes –

måder, som vi fra dansk side selvfølgelig ikke kan være med til, og som er helt udanske; det udtryk, som en af ordførerne brugte, er jeg meget enig i. Vi skal altså på en eller anden måde have skabt en model, som kan hjælpe til at skaffe forsvarlige og rimelige vilkår for vores eliteidræt, en form for effektivisering af den støtte, der gives, og et bedre samspil mellem de private og offentlige midler, som tilflyder eliteidrætten.

Nogle af de behov, idrætsudøverne selv har peget på, er træningsfaciliteter, trænermuligheder, uddannelsesmuligheder, muligheder for at kombinere arbejde og idrætsudøvelse, økonomisk støtte, idrætsmedicin og forskningsproblemerne. Jeg synes, eliteidrætsudvalget er kommet med et fremragende forslag, og at de har udnyttet den ekspertise, der var i udvalget, til at kombinere visioner og fremtid, samtidig med at man har stillet konkrete forslag. Det er en udmærket kombination, men den findes jo ikke altid.

Så har man hæftet sig meget i denne debat ved – lidt for meget, synes jeg nok – at regeringen på to punkter har afvejet fra eliteidrætsbetænkningen. Det gælder bl.a. den offentlige repræsentation, hvor visse ordførere har brugt udtryk som, at man har fjernet den offentlige repræsentation, og at man har trukket det offentlige element ud. Det er jeg nu ikke enig i. Dantop skal ifølge forslaget ledes af en bestyrelse, der består af 7 medlemmer; 2 af disse medlemmer, herunder formanden, udpeges af kulturministeren. Det er vel ikke helt ligegyldigt, hvem der sidder som formand for bestyrelsen af Dantop. Herudover bliver vedtægterne for Dantops bestyrelse fastsat af kulturministeren, og endelig må man vel sige, det vil være ganske naturligt og i overensstemmelse med, hvad vi i øvrigt har set på idrætsområdet, at der er et offentligt tilsyn med, hvordan pengene anvendes, og hvad der foregår. Derfor må jeg afvise, at der ikke skulle være offentligt indseende med, hvad der foregår.

Det andet punkt, som har været voldsomt diskuteret – også efter min mening noget overdrevent – er spørgsmålet om finansieringen. Der har været flere principper for, hvordan man så på det. Det afgørende for regeringen har været, at man ikke ønskede at belaste breddeidrætten, som flere ordførere har været inde på. Det er regeringen ganske enig i, men det kan vel ikke undre nogen, at